

державних органів та інших організацій за матеріалами розслідування конкретних кримінальних справ. Такі подання повинні містити конкретні висновки:

- про причини і умови, що сприяли виникненню пожежі;
- про осіб, винних у порушенні вимог пожежної безпеки, чи таких, які вчинили підпал;
- щодо заходів, яких необхідно вжити для усунення цих причин і умов.

Отже, можна зробити висновок, що злочини пов'язані з підпалами та злочини пов'язані з виникненням пожеж, спричиняють збитки господарству, майну, життю та здоров'ю громадян.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
2. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
3. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
4. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>

Дзігора М.С.

студентка,

Національна академія внутрішніх справ

ВОГНЕПАЛЬНА ЗБРОЯ – ОБ'ЄКТ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ НАЛЕЖНОСТІ

Вогнепальна зброя за загальним визначенням, являє собою спеціально виготовленні пристрої конструктивно призначені та придатні для ураження цілі на відстані снарядом, що одержує неправильний рух у стволі за рахунок енергії згорання порохового чи іншого заряду, які не мають прямого господарсько-побутового, виробничого, спеціального призначення.

Для визначення належності об'єкта до вогнепальної зброї повинні існувати такі криміналістичні ознаки:

- першою криміналістичною ознакою є призначення для ураження цілей;
- другою ознакою є придатність для ураження цілей, яка визначається за наявністю у об'єкта:

- конструктивної можливості проведення пострілів із забезпеченням снарядом енергетичних характеристик, достатніх для ураження цілі.

- недійсності конструкції тобто придатності для неодноразового проведення пострілів без ушкодження об'єкта. Для віднесення об'єкта до вогнепальної зброї він повинен мати надійні основні частини вогнепальної зброї і витримувати обов'язково більше одного пострілу при експериментальній стрільбі.

На мою думку, доцільним є класифікувати вогнепальну зброю, так як її різноманітність є досить великою.

Стрілецька вогнепальна зброя класифікується за такими ознаками:

- за особливостями конструкції – пістолети, револьвери, рушниці, гвинтівки, пістолет – кулемети, автомати, кулемети;
- за кількістю стволів – одноствольна та багатствольна;
- за кількістю споряджених патронів – однозарядну та багатозарядну;
- за ступенем автоматизації – неавтоматичну, перезарядження такої зброї проводиться вручну; напіваавтоматичну або саморобну, в якій подача патрона в канал ствола після пострілу здійснюється автоматично, проте для здійснення кожного наступного пострілу потрібно кожен раз натискати на спусковий гачок, а тому вести стрільбу чергами з такої зброї не можливо; автоматичну, тобто існує автоматичне перезарядження зброї, при цьому з такої зброї можливо вести стрільбу чергами;
- за калібром – малокаліберну (нарізна зброя – до 6,5 мм; гладкоствольна зброя – 24 калібр і менше, середньокаліберну (нарізна зброя – від 6,5 мм до 9 мм; гладкоствольна зброя – 20-12 калібр) та крупнокаліберну (нарізна зброя – більше 9 мм; гладкоствольна зброя – 10 калібр і більше);
- за довжиною ствола – короткоствольну (пістолети, револьвери), середньоствольну (пістолет-кулемети, автомати), довгоствольну (карабіни, гвинтівки);
- за будовою каналу ствола (стволів) – нарізна, гладкоствольна, комбінована (гладкоствольно – нарізна);
- за особливостями конструкції способом, керування, утримання – стандартних видів, зброя історично сформованих стандартних видів зброї, що мають певні конструкторські розмірні балістичні та інші характеристики, які дозволяють виділити їх у самостійні групи й обумовлюють специфіку їх призначення й застосування, наприклад, пістолет, револьвер, рушниця, гвинтівка; нестандартна, тобто зброя, що не відповідає зброї стандартних видів за деякими показниками, наприклад, обрізи рушниць, гвинтівки і т.д.; атипова, зброя, що не відповідає зброї стандартних видів за всіма основними показниками;
- за способом виготовлення – промислового виробництва; кустарного виробництва; перероблена саморобним способом; виготовлена шляхом переробки саморобним способом виробів, що не були вогнепальною зброєю; саморобна вогнепальна зброя.
- за цивільним призначенням – бойову, призначена для ураження людини, техніки споруди в ході бойових дій, спеціальних операцій; мисливську, призначена для ураження тварин, птахів у процесі промислового полювання; спортивну, призначена для ураження цілей у ході спортивних тренувань і змагань.

Згідно ч. 1 ст. 264 Кримінального кодексу України (далі – ККУ), недбале зберігання вогнепальної зброї або бойових припасів, якщо це спричинило загибель людей або інші тяжкі наслідки, карається обмеженням волі на строк до трьох років або позбавленням волі на той самий строк [1].

Згідно ч. 1 ст. 263 ККУ, носіння, зберігання, придбання, виготовлення, ремонт, передача чи збут вогнепальної зброї (крім гладкоствольної мисливської), бойових припасів, вибухових речовин або вибухових пристроїв без передбаченого законом дозволу караються позбавленням волі на строк від двох до п'яти років [2].

Також згідно ч. 1 ст. 262 ККУ, викрадення, привласнення, вимагання вогнепальної зброї (крім гладкоствольної мисливської), бойових припасів, вибухових речовин, вибухових пристроїв чи радіоактивних матеріалів або заволодіння ними шляхом шахрайства караються позбавленням волі на строк від трьох до семи років [3].

Отже, можна зробити висновок, що призначення вогнепальної зброї є специфічним питанням оскільки містить заборону, щодо її придбання, зберігання, використання, так як ККУ містить норми кримінальної відповідальності щодо поводження з нею.

Список використаних джерел:

1. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
2. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
3. Кримінальний кодекс України від 05.04.2001: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>

Кашицька А.Ю.

студентка,

Науковий керівник: Моторигіна М.Г.

асистент,

Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого

ЗАТРИМАННЯ УПОВНОВАЖЕНОЮ СЛУЖБОВОЮ ОСОБОЮ

Чинна Конституція України у ст. 29 проголошує право кожної людини на свободу та особисту недоторканність. Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом. Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правничою допомогою захисника. Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання. Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Кримінальне процесуальне затримання є тимчасовим запобіжним заходом, який спрямований на забезпечення виконання підозрюваним, обвинуваченим покладених на нього процесуальних обов'язків, а також запобігання спробам: 1) переховуватися від органів досудового розслідування